

Anke, og disse to Regler ville saaledes kunne medføre, at en Dom først paaankes og derefter, medens den er under Appel, fuldbyrdes.

Naar det oven for er bemærket, at § 333 forudsætter, at Fuldbyrdelsesadgangen suspenderes ved en inden den almindelige Frist iværksat Anke, maa derved yderligere bemærkes, at, hvis Ankesagen hæves eller afvises, og Fuldbyrdelsesfristen imidlertid er udløben, maa Fuldbyrdelsesadgangen dermed være aabnet igen og vedblivende staa aaben, selv om Ankesagen paa ny bringes frem i Medfør af § 248.

Hvis Ankedomstolen helt eller delvis opretholder Domfældelsen, begynder en ny Fuldbyrdelsesfrist at løbe fra Ankedommens Afsigelse. Denne Frist er efter § 333 altid 4 Uger, medens Fristen for Domme i 1ste Instans er 4 Uger i Underretssager, men 8 Uger i Landsretssager. Udkastets System er, som oven for angivet, dette, at en Sag som Regel skal kunne undergives to Prøvelser, men ogsaa kun to Prøvelser (mindre Sager ved Underret og Landsret, større Sager ved Landsret og Højesteret), dog at det undtagelsesvis af et Højesteretsudvalg kan tillades, at en Sag, der har været for Underret og Landsret, bliver undergivet en tredje Prøvelse ved Højesteret. De nævnte for Domme i 1ste Instans foreskrevne Fuldbyrdelsesfrister af henholdsvis 4 og 8 Uger have derfor Betydning som Frister dels til frivillig Opfyldelse, dels til Appellovervejelse; medens den for Landsrettens Appeldomme givne 4 Ugers Fuldbyrdelsesfrist har Betydning dels som Opfyldelsesfrist, dels som en Frist, hvori Domfældte kan søge at opnaa Højesterets Tilladelse til yderligere Appel, for saa vidt Sagens store Vigtighed eller andre ekceptionelle Omstændigheder give noget Haab om, at saadan Tilladelse kan opnaas. Hvad endelig Højesteretsdomme angaar, har den for disse foreskrevne 4 Ugers Fuldbyrdelsesfrist alene Betydning som en Frist til frivillig Opfyldelse af Dommen. Den nugældende Regel, hvorefter Højesterets Namsdomme altid kunne eksekveres straks, er forladt som urimelig stræng mod Domfældte.

Som det vil ses, medfører den foreslaaede Ordning nogen Forlængelse af de nugældende Fuldbyrdelsesfrister for Namsdomme, idet disse i alle Tilfælde blive enten 4 eller 8 Uger, medens de ifølge Loven af 11te April 1890 § 6 i Politi-, Gæsterets- samt Sø- og Handelsretssager er 3 Dage og i almindelige Underrets- saavel som i Overretssager 15 Dage, hvilke dog alle først

regnes fra Dommens Forkyndelse, medens Udkastets Frister normalt regnes fra Dommens Afsigelse (jfr. § 109).

For at denne Forlængelse ikke skal gaa ud over Domhaveren i saadanne Tilfælde, hvor Domfældte kan befrygtes at ville træffe Dispositioner til Skade for vedkommende Kreditor, eller hvor andre Kreditorer true, er der i § 334 givet Retten Beføjelse til, naar Omstændighederne i det enkelte Tilfælde tale derfor, at forkorte Fuldbyrdelsesfristen. Kan Sagsøgeren ikke opnaa saadan Forkortelse af Fristen, vil han efter Omstændighederne kunne sikre sig mod skadelige Dispositioner fra Domfældtes Side gennem Arrest (eller Forbud), ligesom det kan bemærkes, at selv den længste af de i Udkastet givne almindelige Fuldbyrdelsesfrister ikke er længere, end at Arrangementer, som Skyldneren maatte træffe med andre Kreditorer, medens Fuldbyrdelsesfristen løber; eventuelt vil kunne rammes af Afkræftelsesreglerne i Konkurslovens §§ 20—23, naar det under en straks efter Fuldbyrdelsesfristens Udløb foretagen Eksekutionsforretning maatte vise sig, at Domfældte savner Midler til Dommens Opfyldelse, — en Omstændighed, der vil forringe Fristelsen til at benytte Fuldbyrdelsesfristen til Indgaaelse af saadanne Arrangementer.

Med Hensyn til § 333, 2det Stykke, skal bemærkes, at Fuldbyrdelsesfristen og Ankefristen ikke ere satte i Forbindelse med hinanden paa anden Maade end derved, at de Tidsrum, hvortil de normalt ere ansatte, faktisk ere gjorte lige lange; i øvrigt ere de uafhængige af hinanden, og der er derfor ikke Tale om, at den Forlængelse af Fuldbyrdelsesfristen, der kan fastsettes ved Handlingsdomme, skulde bevirke en tilsvarende Forlængelse af Ankefristen, lige saa lidt som en Forkortelse af Fuldbyrdelsesfristen i Medfør af § 334 vil bevirke nogen Forkortelse af Ankefristen.

Med Hensyn til § 333, 3die Stykke, bemærkes, at de samme Grunde, der for Nams- og Handlingsdommes Vedkommende motivere en Fuldbyrdelsesfrist og en dermed stemmende Ankefrist, i Virkeligheden ogsaa gøre sig gældende ved Undladellesdomme. Det kan nemlig ofte ske, at Efterkommelsen af Dommens Forbud vil gøre det nødvendigt for Domfældte at foretage positive og mulig endog indgribende Foranstaltninger. Den Mand, hvem f. Eks. Adgang til at tage Vand af Naboens Brønd bliver nægtet, kan mulig derved blive nødt til selv at grave sig en Brønd. Der kan følgelig ogsaa ved disse Domme blive